

[Kaj Andresen.]

Ifølge forslaget vil hjælpen, så vidt jeg kan se, kun kunne ydes til invalider og folkepensionister. Der findes imidlertid adskillige, hvis forhold absolut ikke er bedre end de menneskers, der omfattes af lovforslaget. Alligevel kan de ikke få den samme hjælp — jeg tænker på pensionister med små pensioner eller selvpensionister. Efter hvad der foreligger fra de kommuner, som har praktiseret hjemmehjælpen, er det min opfattelse, at man dér gerne så åbnet mulighed for også at komme denne gruppe af ældre mennesker til hjælp. Jeg tror, man bør imødekomme dette ønske, og vil gerne under udvalgsarbejdet have undersøgt muligheden for en udvidelse af rammerne.

Jeg tror, at denne lovgivning vil kunne blive et betydeligt bidrag til fremme af en værdifuld nydannelse på det socialpolitiske område. Det er en stor fordel, at der her er tale om en fornuftig og rationel løsning, som rummer mulighed for besparelser på andre områder, men vigtigst er det, at man ved etablering af hjemmehjælpen yder et væsentligt bidrag til lettelse af tilværelsen for den del af samfundets ældre, der på grund af sygdom eller svagelighed er vanskeligt stillet. De får hjælp til indkøb, madlavning, rengøring, brændselsopbæring m. m., og de får kontakt med andre mennesker. Det sidste er vel ikke af mindst betydning; for mange ældre kan ensomheden, isolationen, være den største ulykke. Med hjemmehjælpen vil det ikke blot være muligt at yde en praktisk hjælp til at klare det daglige arbejde; det vil også være muligt derigennem at give de ældre et pust udefra, give dem forbindelse med omverdenen og skaffe dem mulighed for at drøfte deres personlige problemer med andre mennesker.

Alle disse ting taler for at fremme opbygningen af hjemmehjælpen, og jeg kan på mit partis vegne give tilsagn om medvirken til lovforslagets gennemførelse.

Søren Andersen: Jeg kan kun glæde mig over, at en række større bykommuner ifølge de oplysninger, som nærværende lovforslag indeholder, har organiseret en hjemmehjælp for folkepensionister og invalidepensionister. Ved den organiserede form for hjælp, som finder sted i en række bykommuner, og som vi har set en oversigt over, skabes der god

mulighed for udnyttelse af en række enligstillede kvinders arbejdskraft. Vi ved, at der er mange gamle, som gerne vil blive i deres egen lejlighed, og vi ved også af erfaring ude fra kommunerne, at det i mange, mange tilfælde kan knibe med at få dem plejet og passet på tilfredsstillende måde. Vi kan sikkert også let blive enige om, at det er billigere for samfundet, at så mange gamle som muligt bliver i deres hjem. Det er billigere, end hvis de anbringes på alderdomshjem eller — hvad der bliver endnu dyrere — på sygehusene. I øvrigt mener jeg at vide fra samtaler med kommunalfolk, at alene den omstændighed, at vi har gennemført folkepensionen, som giver bedre ydelser, mange steder har bevirket, at der er mindre pres på pladserne på alderdomshjemmene end tidligere.

Men når det er sagt og denne tankegang er anerkendt, må jeg tilføje, at jeg trods alt ikke forstår nødvendigheden af selve lovforslaget. Jeg mener, at når vi for ganske nylig har gennemgået folkeforsikringsloven og har skabt folkepensioneringen under betydelige ofre for stat, amter og kommuner, er det noget tidligt at begynde at lappe på denne lovgivning. Jeg synes ikke, at bemærkningerne til lovforslaget er særlig velbegrundede, er særlig godt opbygget. Jeg synes, at den opgave, vi løste for et års tid siden, var stor, og når vi allerede nu begynder at lappe på ordningen, kan det give mange mennesker det indtryk, at vor vurderingsevne her i tinget ikke er så stor, som den gerne skulle være.

Den folkepension, som er skabt, indeholder nemlig fremdeles både et bistands- og hjælpeløshedstillæg og tillige for de ældre over 80 år et specielt alderstillæg og endelig rådighedsbeløbet, der — selv om procenten er ændret, fordi den tages af et andet og større grundbeløb, hvori en række af de generelle tillæg er indgået — jo reelt, også under hensyn til prisstigningen, er af samme størrelse som det, vi hidtil har haft i lovgivningen.

Ud over selve organiseringen af hjælpen — den faste ramme, som er lagt i en række byer, og som man søger at få andre til at skabe — er der i og for sig ikke tale om noget virkelig nyt, fordi det altid har været ideen bag rådighedsbeløbet, at her var penge, som man kunne bruge til de gamle,